

**Cinayetlerin failleri bulunsun,
tüm sorumluları
yargılansın, cezalandırılsın!**

Gerçek

Çapulcu
özel sayısı #1

Haziran 2013 / Özel Sayı: 01

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Halk isyanı yolunu arıyor!

31 Mayıs'ta İstanbul baş kaldırdı. 1 Haziran'da ilk zaferini elde etmişti bile. Taksim Komünü bu sayede kuruldu. Sonra başka kentlerde kâh sokak savaşları, kâh özgürleştirilmiş meydanlar. Türkiye iki hafta boyunca dev bir halk isyanı yaşadı.

15 Haziran'da düzenin silahlı güçleri halkı gaza boğarak, suyla yakarak Taksim'i yeniden zapt etti. Bütün Türkiye ayağa kalktı. Ama meydan savaşlarını şimdilik düzen güçleri kazandı. Peki, isyan bitti mi?

Kolay mı? Koskoca bir halk isyana kalkışınca mücadelenin bütün kaynaklarından yaratıcılık fışkırıyor. Halk sokak savaşında bir muharebe yitirdi, ama siyasi alanda yepyeni yöntemler buldu. Madem henüz gazlarına ve yakan sularına yanıt verecek kadar güçlü değiliz, dedi, yeniden ve daha alt düzeyden başlayalım. Bize dokunamayacakları eylemlerle ortaya koyalım protestomuzu, dedi, "duran adam"ı ve "duran kadın"ı yarattı.

Bizi dağıttılar, evimize gitmeyeelim, atomlaşmayalım, dedi, "parklar hareketi"ni yarattı. Abbasğa'dan başladı, Yoğurtçu'ya sıçradı, giderek İstanbul'un parklarının hepsi Gezi olmaya başladı. Sonra sıraya öteki kentler girdi.

"Duran adam" eylemleri daha iyi sıçramak için, yeniden "yürüyen" ve "haykıran" adam olmak için güç kazanmaktadır. Her zaman her yerde ilerici bir yöntem olarak savunulamaz, ama bugün yeniden bir başlangıç oluşturabilir. Selamlıyoruz. "Parklar hareketi" kitleyi birleştirip örgütlüyor, geleceğe hazırlıyor. Bu hareketin de kendisini savunmak zorunda kalacağı günler gelebilir. Ama bugün bizi ileriye taşıyor. Selamlıyoruz.

Parklar hareketi bütün Türkiye'ye yayılmalıdır. Önce İstanbul'da, sonra Türkiye çapında bir koordinasyon oluşturmalıdır. Hareketin kaderi Gezi'de ol-

duğu gibi isyan öncesinden gelen bir temsilciler heyetine verilemez. Yeni "temsil heyeti", isyancıların kendi belirledikleri temsilcilerden oluşmalıdır.

Temsil heyeti, en az üç talebi önüne koymalıdır. Taksim'in tahribinin derhal durdurulması, polis gaddarlığının sona ermesi için bir talepler dizisi ve gözetiminde ve tutuklu olan herkesin salıverilmesi. Polis gaddarlığına karşı talepler listesi uzundur, ama en önemlisi, son dönemin vahşetinin siyasi sorumlular da dâhil bütün sorumlularının görevden alınması, yargılanması ve cezalandırılmasıdır. Polis bir daha böyle davranmamalıdır!

Parklar hareketi, partileşmekten kesinlikle uzak durmalıdır. Bizi birbirimize bağlayan şeylere sıkı sıkıya yapışalım. Ayrılacak şeyleri gündeme getirmeyelim. Parti bütün meselelerde taraf olmak demektir. Daha yeni tanışmış kitleler birlikte her meselede aynı tavrı alamaz.

Parklar hareketi, parlamentarist taktiklerin sözde gerçekçiliğini ciddiye almamalıdır. Seçim daha sonrasının işidir. Önce isyanı kazanımlarla taçlandırmalıyız. Bakın, hükümet isyanı bitiremedi, hâlâ düştüğümüz yerden doğruluyoruz. İsyani seçim hesaplarına dalıp kendi ellerimizle bitirmeyelim.

Bütün bunların ötesinde, "çapulcular" yüzünü artık emekçiye dönmelidir. Bu ülkeyi alın teri, göz nuru, beyin gücü kurtaracaktır. Halk isyanı, büyük çağlayanına sınıf mücadelesini de katmalıdır. İşte o zaman, ancak o zaman, hepimizi ezen ve sömüren bu düzeni gerçekten değiştirebiliriz.

Haydi çapulcular! Sesimiz sanayinin, tarımın, ulaştırmanın, hizmetlerin çilekçilerinin sesine karışsın! Tayyip Erdoğan yüzde 50'yi cepte keklik sayıyor. Oysa biz yüzde 99'uz! Kanıtlayalım!

Gerçek

Türkiye'nin bütün çapulcuları! "Ayak takımı"yla birleşsin!

**İstanbul yeni adını, İsyانبul'u çok sevdi.
İstanbul evine dönmüyor.
Sıcak yaz gecelerinde, zenginlerinki gibi, püfür püfür
esen Boğaz manzaralı balkonu olmayan emekçi aileleri
nasıl mesire yerlerine giderse, hiç olmazsa mahallede
kapı önüne çıkarsa, Gezi isyancıları da evlerine
girmiyorlar, parklarda toplanıyorlar.
Önce İstanbul, sonra Ankara, İzmir.
Sıra başka kentlerde.**

Türkiye'nin bütün çapulcuları!

“Ayak takımı”yla birleşin!

İstanbul yeni adını, İsyانبul'u çok sevdi. İstanbul evine dönmüyor. Sıcak yaz gecelerinde, zenginlerinki gibi, püfür püfür esen Boğaz manzaralı balkonu olmayan emekçi aileleri nasıl mesire yerlerine giderse, hiç olmazsa mahallede kapı önüne çıkarsa, Gezi isyancıları da evlerine girmiyorlar, parklarda toplanıyorlar. Önce İstanbul, sonra Anka-

ra, İzmir. Sıra başka kentlerde.

Buna paralel olarak halk gazla, kimyasal suyla saldıran polislin zapt ettiği Taksim meydanına yeniden girmek için son derecede yaratıcı bir yöntem buldu: “Duran adam” ve tabii “duran kadın”! Silahlı güçlere karşı şimdilik meydanı koruyamamak anlaşılır bir şey. Ama şimdi kullanılan bu

yöntem, meydanı siyasi olarak yeniden gündeme getirmek ve hareketin gündemden düşmesini önlemek bakımından son derecede yararlı.

Öteki kentlerde mücadele şimdilik durulmuş durumda. Ama İsyانبul başından beri bu isyanın beyni ve motoru rolünü oynadı. Bu yüzden burada bir canlanma oraları da yeniden ateş-

leyecektir. Yani, bir muharebe yitirdik, isyan biraz geri düştü. Ama henüz bitmedi. Bitmemesini sağlamak da hepimizin elinde. Öyleyse, ne olup bittiğini anlamamız gerekiyor ki, “duran adam” yeniden “yürüyen adam” ve “haykıran adam” haline gelsin! Parklardaki halk meclisleri yeni bir güç olarak belirlsin!

rinden derine bir sızı gibi hissedilen, henüz isyana damgasını vurmamış olan, ama bütün Türkiye'de meydanlara çıkan kitlenin büyük bölümünü her gün her saat mahveden işsizlik, ekonomik güvencesizlik, düşük ücret, sendikalaşmanın engellenmesi, hak aramanın ezilmesi vardır. Yani derinden derine son otuz yıldır süren, AKP hükümeti ile doruğuna çıkan kapitalist sınıf saldırısının kitlelerde yarattığı birikim vardır. Meydanlardaki gençlerin bir bölümü işsizdir, bir bölümü güvencesiz işlerde çalışıyor, bir bölümü ise işsizlik tehlikesinin pusu kurup beklediği öğrenci genç!

Başörtülü ya da muhafazakâr hayat tarzlarına bir tepki değildir bu isyan. Tayyip Erdoğan'ın kendi hayat tarzını baskıyla dayatmasıdır. Ama esas sorun daha genel baskıdır. Sokağa çıkan herkesin böcekler gibi gazlanmasıdır.

İsyanın nedenleri

31 Mayıs'tan bu yana Türkiye'de yaşanan halk isyanını ekolojik duyarlılığa indirgemek, hem kavrayışsızlıktır, hem de Tayyip Erdoğan'ın oyununa teslim olmaktır. Erdoğan ve AKP “ekolojistler” ile “marginalleri” birbirinden ayırmaya çalışıyor. Oysa hepimiz biriz, hepimiz çapulcuyuz!

Gezi Parkı'nın katledilmesi sorunu, kendi içinde çok önemlidir, ama isyanı yalnızca tetiklemiştir. Bakın, Brezilya'da Sao Paulo'da otobüs biletleri 1,50 real'den 1,60 real'e çıktığı için, yani on kuruşluk bir zam için koskoca bir isyan patlak verdi, hem de ülke çapında! Bizde de Gezi Parkı öyle işte.

İsyanın nedeni, halkın Tayyip Erdoğan'a ve AKP hükümetine başkaldırmasıdır. Bunun ardında sadece hayat tarzını arayanlar yanılıyor. İsyanı tek başına hayat tarzı açıklayacak olsaydı, o zaman Anti-kapitalist Müslümanların ya da başörtülü o kadar çok sayıda kız kardeşimizin yeri ne olurdu burada? Hayır, hayat tarzı bir sorun olduğunda bile, başörtülü ya da muhafazakâr hayat tarzlarına bir tepki değildir bu. Tayyip

Erdoğan'ın kendi hayat tarzını baskıyla dayatmasıdır. Halkın akşam sofrasına karışıp içkiyi engellemeye çalışmasına, mutfağına girip beyaz ekmeğe karışmasına, yatak odasına girip kaç çocuk yapacağına karışmasıdır! Kürtajı yasaklayıp bütün kadınların bedenine karışmak istemesinedir!

Ama esas sorun daha genel baskıdır. Sokağa çıkan herkesin böcekler gibi gazlanmasıdır. Polislin gaddarlığıdır. 31 Mayıs isyanının ardında, sadece Gezi'nin ağaçları değil, 1 Mayıs'ın yasaklanması ve işçilerin gazlanması vardır. 31 Mayıs isyanının ardında insanların 29 Ekim'i istediği tarzda kutlamasının yasaklanmaya çalışılması vardır.

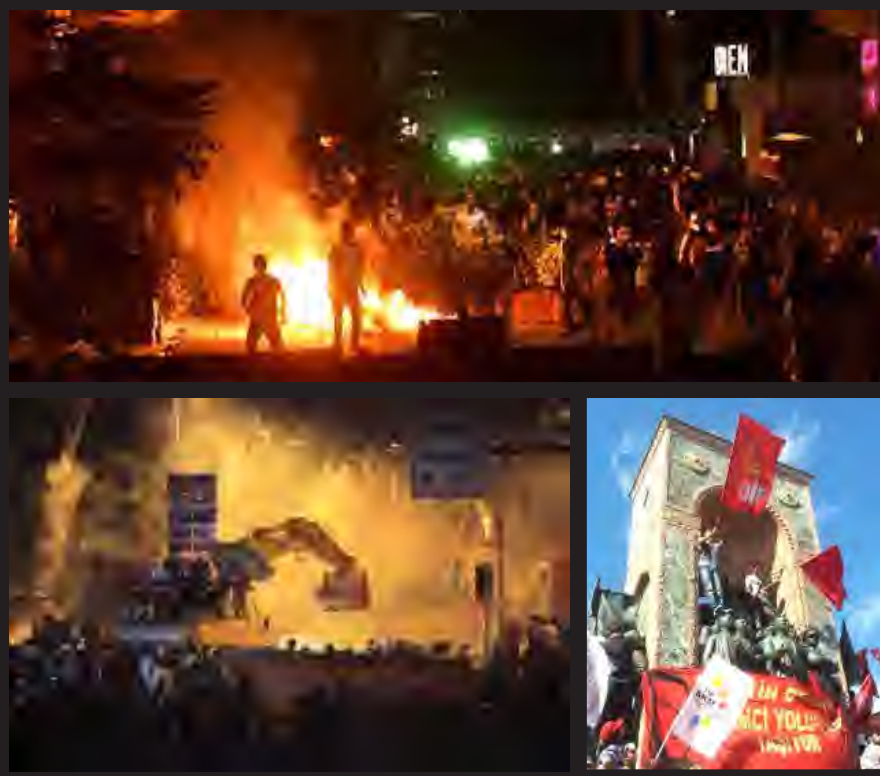
Nihayet, en arka planda, şimdilik de-

Tayyip Erdoğan neden uzlaşmadı?

İsyan karşısında hâkim sınıfların tepkileri farklı oldu. Kimi kendi yanına çekerek evcilleştirmek istedi. Kimi taviz vererek yangını söndürmek istedi. Kimi de baskıyla başvurdu.

Tayyip Erdoğan elbette üçüncü grupta. Erdoğan'ın iktidarını gazla ve kimyasal suyla ayakta tutmaya çalışmasını diktatör kişiliği ya da psikolojisi ile açıklamak pek revaçta. Psikoloji politikada elbette rol oynar. Hele Erdoğan gibi bir ülkenin kaderi üzerinde her geçen gün daha fazla etki kazanan bir insanın psikolojisi. Ama esas mesele başkadır. Erdoğan'ın Türkiye'de kurduğu hâkimiyetin belirli bir düşmanlık, belirli bir kutuplaştırma üzerine bina edilmiş olmasıdır. Cumhuriyet dönemi Türki-

Gezi Parkı'nın katledilmesi sorunu, isyanı yalnızca tetiklemiştir. Bakın, Brezilya'da Sao Paulo'da otobüs biletlerine on kuruşluk zam yapıldı diye koskoca bir isyan patlak verdi, hem de ülke çapında! Bizde de Gezi Parkı öyle işte!

Tayyip Erdoğan neden uzlaşmadı?

1) Çünkü uzlaşmanın gelecekte başına büyük sıkıntılar açacağını biliyor.

Bir dünya krizi döneminde ve dünya devriminin ağırlık merkezi olan Akdeniz bölgesinde kendi önünde daha nice mücadeleler yattığının farkında.

Gelecekte kitleleri bastırmak için gaddarlığa bol bol ihtiyacı olacak. Neden taviz versin?

ye'sinin geleneksel hâkim sınıfı olan Batıcı-laik burjuvaziye, yani TÜSİAD'ın kodamanlarına ve onun bürokrasi, siyaset ve aydınlar içindeki uzantılarına karşı bir düşmanlık. Erdoğan bu olayda da onları hedef tahtasına koydu.

2) Uzlaşma, Tayyip Erdoğan'ın hâkimiyet sisteminin merkezinde yer alan, toplumu kutuplaştırma stratejisinin çökmesi demektir.

3) Uzlaşma, Erdoğan'ın rakiplerine, yani Abdullah Gül'e ve Bülent Arınç'a teslim olması anlamına gelirdi.

Koç'a ve Sabancı'ya ağaç kestiler diye saldırdı. Kulu kölesi olduğu bankaları ve

Bu oyun, on yıl boyunca Türkiye'nin geleneksel büyük burjuvazisine, yani Koç'lara, Sabancı'lara, genel olarak TÜSİAD'cılara nefreti dolayısıyla AKP'nin bayrağı altında toplanmış olan büyük işçi ve emekçi kitlelerini de isyanın saflarına kazanmakla bozulur.

yabancı sermayeyi suçlayarak isyanı "faiz lobisi"nin bir komplosu gibi gösterdi. Batı medyasına çatı. Meseleyi emperyalizm ve Türkiye'deki ortakları ile "yerli", "halki Türk ve Müslüman", "halkıyla bütünleşmiş" bir kadro arasında bir kan davası haline getirmeye çalıştı.

Neden uzlaşmadı? Çünkü uzlaşmanın gelecekte başına büyük sıkıntılar açacağını biliyordu.

Uzlaşmak için ne yapması gerekirdi? Her şeyden önce isyanın asıl nedeni olan polis gaddarlığını kabul ederek sorumluları görevden alması gerekirdi. Bunun anlamı gelecekte aynı gaddarlığı uygulamamak olurdu. Oysa Tayyip Erdoğan, soldaki birçok saf insandan farklı olarak geleceğin çok güç olacağını biliyor. Bir dünya krizi döneminde ve dünya devriminin ağırlık merkezi olan Akdeniz bölgesinde kendi önünde daha nice mücadeleler yattığını biliyor. Gelecekte işçi kitlelerini (ve "süreç" yürümezse Kürt kitlelerini) bastırmak için bu yöntemlere ihtiyacı olduğunu biliyor.

Neden taviz versin?

İkincisi, uzlaşma Tayyip Erdoğan'ın hâkimiyet sistemi-

nin merkezinde yer alan toplumu kutuplaştırma stratejisinin çökmesi anlamına gelecekti. Onu destekleyen kitleler artık toplumun Batıcı-İslamcı bölünmesi temelinde ikiye ayrıldığı iddiasının geçerliliğini yitirmeye başladığına ikna olacaktı.

Üçüncüsü, uzlaşma Erdoğan'ın rakiplerine, yani Abdullah Gül'e ve Bülent Arınç'a teslim olması anlamına gelirdi.

Erdoğan'ın stratejisi nasıl yenilgiye uğratılır?

Tayyip Erdoğan'ın ve etrafındaki kadronun bu toplumsal kutuplaştırma stratejisi, ancak toplum başka temellerde yeniden saflara dizilerek yenilgiye uğratılabilir. Bu oyun, on yıl boyunca Türkiye'nin geleneksel büyük burjuvazisine, yani Koç'lara, Sabancı'lara, genel olarak TÜSİAD'cılara nefreti dolayısıyla AKP'nin bayrağı altında toplanmış olan büyük işçi ve emekçi kitlelerini de isyanın saflarına

Yukarıda manevralar

Halkın her isyanında ya da her devrimde, hâkim sınıfların ve siyasi güçlerin içinde farklılıklar belirmesi, bunların bir bölümünün isyanı kendi çıkarlarına koşmaya çalışması olağandır. Halkın isyanı ile bu hâkim sınıf kesimlerinin tepkisini birbirine karıştıran isyanı anlayamaz.

31 Mayıs'tan bu yana yaşadığımız halk isyanı karşısında hâkim sınıfların içinde iki önemli çatlak belirdi. Bunlardan biri, AKP ile TÜSİAD'ın arasının yeniden açılmasıydı. Son dönemde AKP'nin gücünü kanıtlanması ile susmuş olan, hatta içinden bazı unsurların AKP'ye yanaşmasıyla zayıflayan TÜSİAD burjuvazisi, bu olaylarda kendisinin de Erdoğan'dan kurtulması için bir fırsat gördü. Bu yüzden isyan karşısında ikircikli bir tutum takındı. Bu ikircikli tutum, Erdoğan'ın "faiz lobisi" söylemiyle, Koç'a ve Sabancı'ya saldırmaya başlamasıyla daha çok Erdoğan'a karşı bir tutum halini aldı. Yine de TÜSİAD burjuvazisi sonuna kadar bu isyanın bir sınıf mücadelesi karakteri kazanmasından, düzeni tehdit etmesinden korktu. Örneğin, bütün isyan boyunca isyan kampı-

kazanmakla bozulur. İsyani etmiş halk kitleleri içinde de hiç kuşku yok genel anlamıyla proleterler, yani işçiler ve kamu emekçileri vardır. Ama proleter kitlelerin ve kent yoksullarının önemli bir bölümü, hatta çoğunluğu olayları pasif şekilde izlemiş, bir ölçüde Erdoğan'ın yanında bile durmuştur. İşte bu insanları, bu büyük kitleleri, kendilerinin düzen tarafından en fazla sömürülen ve ezilen halk toplulukları olduğuna ikna ederek mücadelenin içine kazanmak gerekir.

Bu yüzdendir ki, isyanın yüzünü "ayak takımı"na çevirmesi gerekiyor. Erdoğan 2008'de işçiler fazla ses çıkarınca "Ayaklar baş olursa kıyamet kopar" demişti. Çapulcular ayak takımıyla birleşmeli! Kıyamet asıl o zaman kopar!

nın izlediği Halk TV daima itidal tavsiye etti. 15 Haziran gecesi bütün Türkiye ayağa kalkınca herkese uzlaşma önerdi!

İkinci önemli çatlak AKP içinde idi. Önce Abdullah Gül, cumhurbaşkanlığı (ya da başkanlık) seçimi için yatırım yaparak daha yumuşak ve tavizkâr bir ton takındı. Sonra Bülent Arınç, Erdoğan'ın kendisini başbakan yapmayacağını bildiği için siyasi kariyeri açısından son büyük atağını yaparak Gül ile aynı kampa yer aldı. Batıcı-laik burjuvazinin ana siyasi temsilcisi CHP de bu kampa oynayınca ortaya cumhurbaşkanlığı seçimi için Erdoğan'ı ürkütecek bir tablo çıktığı söylenebilir. Şayet Pensilvanya müftüsü de Gül'ün arkasında yer alırsa, 2014 şenlikli geçecek.

Kimse Erdoğan'ın bu isyandan aldığı yaraları görmezlikten gelmesin. Batı emperyalizmiyle ilişkilerinin bozulduğu, Arap kitleleri nezdinde prestijinin sarsıldığı gerçeklerini buna ekleyin, Erdoğan'ı zor günler beklediğini anlarsınız.

Gerçek

Çapılcu
özel sayısı #1

Gezi parkı eylemleri ile başlayan halkın kitlesel mücadelesi, polis gaddarlığına karşı bir isyana dönüşerek Taksim'i fethetti ve Ankara, İzmir gibi Türkiye'nin büyük şehirleri başta olmak üzere dört bir yana yayıldı.

Ne var ki kendiliğinden patlak veren isyanın örgütlenme ihtiyacı her geçen gün kendini ortaya koydu. Bu ihtiyaç en basit bir mesele gibi görünen seyyar satıcıların yarattığı sorunlardan bari katların güvenliğine kadar kendini farklı düzeylerde hissettirdi. Ama en belirgin bir şekilde hükümet karşısında atılacak adımların ve taleplerin belirlenmesinde görüldü.

Gezi parkı isyancılarının kendi halk toplantıları organize edilinceye kadar, önderlik rolünü siyasi ve sendikal örgütlerin yanı sıra gezi isyancılarından bağımsız kişilerin de yer aldığı Taksim

Dayanışması üstlendi. Hükümetle ilk görüşme için belirlenen talepler ürkek-ti, ama doğru yönde atılmış adımlardı: Gezi parkının park olarak kalması (oysa Taksim'in bütünü'nün savunulması gerekirdi), polis şiddetinin sorumlularının cezalandırılması (ama şiddetin siyasi sorumluları sorgulanmıyordu), biber gazı kullanımının yasaklanması ve yasaklı meydanların halka açılması...

Ancak Tayyip Erdoğan kendi kitlesinin saflarını sıkılaştırmak ve isyanı yalıt-mak için saldırgan bir politika belirleyip, halk isyanına karşı bir kara propaganda başlattığında önderliğin talepleri yinelemek yerine, hükümet cephesinden gelen politik saldırılara yanıtlar üretmesi gerekliydi. Erdoğan ABD'ye yüklendiğinde ABD üslerinin ve füze kalkanının kapatılmasını, faiz lobisi edebiyatına karşı bankaların kamulaştırılmasını yahut

borç batağına sokulmuş halkın en azından zaruri ihtiyaçlar için harcanan kredi kartı borçlarının silinmesini, Koç ve Sabancı gibi tekeli burjuvalarla isyancılar aynı kefeye konulmaya çalışıldığında orman arazilerine kurulan Koç ve Sabancı Üniversiteleri'nin kamulaştırılmasını ve Tayyip Erdoğan'ın her fırsatta kullandığı çoğunluk demagojisine karşı AKP tabanında da yer alan işçi sınıfına ve emekçilere seslenen talepleri üretmek önderliğin işiydi.

Ne var ki kuşatmayı yaracak siyasi bir önderlik gösterilemedi. Onun yerine parlamentoda temsil edilen muhalefet çoktan parlamento sınırlarını aşmış olan hareketi geri çekmeye uğraştı. CHP, mevcut düzenin muhalefet kanadını temsil ettiği için düzeni koruma refleksiyle hareket etmeye başladı. Hükümet saldırganlaşırken itidal çağrılarının merkezi oldu. BDP hükümetle sürdürülen müzakerelere halel gelmemesi için AKP karşılı bir tutum almaktan geri durdu. Taksim Dayanışması'na gelince, bu kuruluş isyandan önce oluşmuş, isyanın enerjisini ve özgüvenini temsil etmeyen bir örgütlülüktü. Solun bazı kesimleri de "yol yakinken şu eylemi zirvede bırakalım anlayışı"na katılınca Taksim Dayanışması isyandan uzaklaşmaya başladı.

Devrimci İşçi Partisi olarak biz ise başından itibaren "sokakta kazandığımızı masada kaybetmeyelim" diyerek Gezi Parkı'nda bir **temsilciler meclisi** çağırısı yapıyorduk. Zira mevcut örgütler hem isyanın küçük bir azınlığını temsil ediyorlar hem de halk isyanının kendiliğinden yarattığı gücü, enerjisi ve yaratıcılığı kucaklayamıyorlardı.

Son günlerde Gezi Parkı'nda oluşturulan halk toplantıları "direnişe devam" iradesini ve sokakta kazandığını masada kaybetmek istemediğini açık seçik gösteriyordu. Erdoğan'dan azar işittikleri görüşmenin ertesinde Erdoğan'ın tutumunu "pozitif yönlü sözler" olarak değerlendirenler, halktan koştukça isyanın saflığını, cesaretini ve doğruluğunu da yitirdiklerini ortaya koydular.

Bütün bu olup bitenler, kendiliğinden patlak veren isyanın bir örgütlülüğe ihtiyacı olmadığını göstermez. Tam tersine **isyanın amaçlarına ve ruhuna uygun bir örgütlülüğün isyanın her şeyden önce kendisi tarafından geliştirilmesi gerektiğini gösterir**. Taksim Dayanışması, geçmişin bir organıdır. İsyani kendi temsilcilerini seçmelidir. **Her forum temsilcilerini belirlemeli, her kent kendi içinde bir temsil heyeti oluşturmalı, bütün bunlar Türkiye çapında bir temsil heyetinde bir araya gelmelidir**.

Forumlarda isyan yolunu arıyor hâlâ. Halk polis gaddarlığının hesabının kurulmasını ve tüm sorunlarının kaynağı olarak gördüğü hükümetin istifa etmesini talep ediyor. Hareketimizin muhalif düzen partilerinin seçim kampanyasının peşine takılarak çıkmaz yola girmesine izin vermeyelim. İsyani alevini yeniden harlayalım. İşçi sınıfıyla birleşerek gücümüze güç katalım.

Halkın gücüne güvenelim, kendi yarattığı örgütlenmelere dayanalım. AKP hükümetinin çıkarlarını temsil ettiği azınlığın karşısında nüfusun yüzde 99'unu oluşturan alınterini, göz nurunu ve beyin gücünü bir araya getirerek seferber olalım. Ancak isyanı muzaffer kılacak önderliklere kulak verelim!

